

Ilfov¹. Deoarece Nenovici era cunoscut de toți bulgarii din județele Vlașca, Teleorman și Ialomița, aceștia au cerut ca același să fie și deputatul lor². Activitatea sa a fost într-adevăr fructuoasă, Nenovici intervenind deseori la Divan în sprijinul conaționalilor săi care se plîngeau de abuzurile zapciilor, arendașilor și boierilor³. Pînă la urmă Nenovici a fost considerat ca deputat al bulgarilor din toată țara. Activitatea sa s-a desfășurat pînă în toamna anului 1834. După moartea sa, în octombrie 1834, peste 30 de fruntași ai băjenarilor bulgari au cerut ca în locul său să fie numit în aceeași calitate fostul «deputat al bulgarilor» din ultimii ani ai războiului ruso-turc din 1806—1812, Atanasie Nekovici. Din această cerere se vede că Nenovici a fost plătit de către băjenari cu cîte șase taleri pe an de fiecare familie, ceea ce reprezenta o sumă apreciabilă pentru aceea vreme⁴. Una din îndatoririle de bază ale lui Nenovici era alcătuirea unor catagrafii a băjenarilor, pe sate și județe. În acest scop, Divanul i-a dat și oameni de încredere care să meargă prin diferite sate și județe pe unde se așezaseră băjenarii⁵. Nenovici a propus Divanului ca o dată cu înregistrarea acestora să li se dea și niște bilete care să-i apere de abuzurile zapciilor. Aceasta ar fi ușurat și alcătuirea catagrafiei, deoarece băjenarii, după afirmația sa, «speriați fiind de zapcii, să ascund, fug de la un loc la altul, mai virtos pînă la sate. Cînd vede bolgarii că-i scrie, își iau drumul și se duc dă la casele lor și așa oamenii mei mai mult își pierd vremea umblînd după dinșii decît a face desăvîrșită treabă»⁶. Aceasta a fost și cauza pentru care catagrafiile alcătuite de Nenovici n-au putut fi complete.

În aprilie 1831, Nenovici înainta Divanului primele două catagrafii, și anume a băjenarilor din București și a celor din județul Ilfov. În aceste catagrafii sînt cuprinși băjenarii veniți între 25 aprilie 1828 și 10 aprilie 1831. Nenovici n-a înregistrat familiile, ci persoanele. Potrivit catagrafiei lui, rezulta că la București se așezaseră în această perioadă 1 475 de băjenari⁷, ceea ce însemna că în intervalul octombrie 1830 — aprilie 1831 mai sosiseră încă 1 000 de inși (față de cei 472 sau 446 dați de statisticile anterioare referitoare la perioada 25 aprilie 1828 — 1 octombrie 1830).

Catagrafia județului Ilfov arată că în perioada 25 aprilie 1828 — aprilie 1831 se așezaseră în satele de aici 4 527 inși, adică circa 900 de familii⁸, răspîndiți pe sate și plase astfel: *plasa Dîmboviței de jos*: Dudești 425, Cățelu 243,

¹ Divanul îl întărea la 22 octombrie 1830 (*ibidem*, f. 686).

² *Ibidem*, f. 697 și 699.

³ *Ibidem*, f. 709—712, 727, 728, 730—732, 737, 786, 787, 792, 793, 844, 846, 856, 857 și 875.

⁴ Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 5 740/1834, f. 509. De altfel, Nenovici poseda încă înainte de războiul din 1828—1829 o moșie în județul Teleorman. Vezi hotărnicia din 25 iunie 1826 la Muzeul orașului București, LVI/3, nr. 3 057, 12 744. (cota nouă 1 667.)

⁵ Arh. st. Buc., *Vistieria*, dos. 162/1830, f. 686, 696, 843 și 846—849. Dintre aceștia au fost Tănase Nicolau în jud. Ilfov, Vlașca, Teleorman și Olt, Iancu Macovei în jud. Ialomița și Buzău, Gheorghe Ivanovici în jud. Rîmnicu-Sărat ș.a.

⁶ *Ibidem*, f. 844.

⁷ Statistica lui Nenovici, care pentru orașul București poate fi socotită aproximativ completă și exactă, este amănunțită. Băjenarii sînt dați pe plase sau vopsele (156 în plasa Tîrgului, 467 în plasa Broșteni, 533 în plasa Tîrgului de afară, 51 în plasa Gorgani și 248 în plasa Mogoșoaia). Se arată numele băjenarilor, la cei mai mulți locul de origine și profesiunea, numărul de bărbați, femei, băieți, fete și total, stăpînul casei în care locuiesc și mahalaua (*ibidem*, f. 900—911).

⁸ Și aici băjenarii sînt dați nu pe familii, ci pe persoane: bărbați, femei, băieți, fete, frați și surori, nevîrstnici și total. Împărțind la cinci — numărul mediu al unei familii de la țară —, se ajunge la acest număr de familii (*ibidem*, f. 912—931).